FENOMENE DIALECTALE PURTATE DE PĂSTORII TRANSILVĂNENI ÎN ZONE DE IERNATIC DUNĂRENE

DIALECTAL FEATURES TRANSPORTED BY TRANSYLVANIAN SHEPHERDS TO DANUBIAN WINTERING ZONES

(Abstract)

Dialectologists have always paid attention to the spread of dialectal phenomena, and the issue has been better understood to the extent that linguistic data have been connected to the history, the geography, or the social and economic life of some community. Within the Romanian linguistic space, transhumance has been one of the most important causes of transporting the dialectal particularities of one region to another zone, with different linguistic specifics.

This study aims to shed light on a number of dialectal features transported by Transylvanian shepherds from their native places, to their wintering places, close to the Danube river, to some villages in southern Oltenia and Wallachia, in particular. Most of them are phonetic, however, lexical and morpho-syntactical aspects occupy an important place too. In many cases, the route that these phenomena followed is still visible, because the Danubian regions under scrutiny have remained rather isolated within the larger area of the south-eastern Daco-Romanian dialects.

Keywords: linguistic contact, contact dialects, dialectal islands, interferences.

1. S-a remarcat de multă vreme caracterul unitar al limbii române vorbite. În lucrarea de faţă, ne propunem să evidenţiem rolul jucat de transhumanţă, mai ales de cea practicată de crescătorii de oi din Mărginimea Sibiului, în transmiterea şi perpetuarea faptelor de limbă. Dorim să reliefăm contribuţia păstoritului transhumant în migrarea unor particularităţi dialectale şi în păstrarea relativei apropieri dintre variantele teritoriale ale dacoromânei,

BDD-V4236 © 2017 Editura Univers Enciclopedic Gold
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:01:26 UTC)

contribuţie subliniată deja de dialectologi (Petrişor 1978: 19) şi fundamentală nu numai pentru dacoromână, ci pentru română în ansamblu.

Modul în care se răspândesc fenomenele lingvistice – fie ele pronunţări specifice unei zone, morfeme, cuvinte, sensuri, construcţii sintactice – s-a aflat în atenţia cercetătorilor chiar înainte de apariţia metodei geografiei lingvistice şi, implicit, a dialectologiei, însă aceasta a reuşit să clarifice, mai cu seamă prin intermediul hărţilor lingvistice, aspectele concrete ale acestui proces. Datorită bogăţiei materialului dialectal cules şi cartografiat de dialectologii români, pot fi observate noi aspecte şi subliniate trăsăturile caracteristice. Pe hărţile atlaselor, se pot remarca şi eventualele suprapuneri de fenomene, substituiri de termeni, influenţe reciproce etc. Revărsarea, infiltrarea ori migraţia la distanţă sunt realizările sale „clasice", iar ele pot fi completate de subtipuri rezultate din combinarea celor dintâi. Prezenţa unor fenomene similare în localităţi aflate la distanţă unele de altele nu înseamnă neapărat că acestea au fost transplantate din una dintre ele, fenomenele putând avea origine comună, dar când este vorba de fenomene corelate cu altele şi specifice unui anumit domeniu de activitate, dominant într-unul din puncte, atunci, firește, coincidenţa fortuită poate fi pusă sub semnul întrebării.

În spaţiul românesc de etnogeneză, un rol esenţial în transmiterea fenomenelor lingvistice l-a avut, aşa cum au subliniat mulţi învăţaţi (Constantinescu-Mirceşti 1976; Petrişor 1991 ş.a.), una din cele două ocupaţii de bază ale strămoşilor noştri, păstoritul, care, alături de agricultură (v. Puşcariu 1940), a fost practicat din cele mai vechi timpuri. Dovada cea mai puternică o constituie terminologia specifică, în cea mai mare parte alcătuită, în afara formaţiilor româneşti, din cuvinte de substrat ori de origine latină (v. Petrişor 1978: 19; Brâncuş 1983). De fapt, nu creşterea oilor în sine este foarte importantă, ci pendularea turmelor între păşunile înalte din Carpaţi şi Balcani, în timpul verii, şi locurile joase de la câmpie ori din luncile râurilor şi mai ales a Dunării, în perioada rece a anului, aşadar păstoritul transhumant. Şi alte popoare romanice cunosc acest tip de păstorit (francezii, catalanii, printre ele), dar amploarea acestuia un a atins-o, probabil, pe cea din arealul românesc. Aceasta a făcut posibil ca populaţiile balcanice (de exemplu, albanezii) să-i perceapă pe români prin prisma acestei ocupaţii, *cioban* devenind un etnonim folosit alături de *vlah* pentru a-i desemna. Aşadar, în abordarea elementelor de dinamică dialectală se impune, în cazul românei mai mult decât în cazul altor limbi, evidenţierea locului ocupat de transhumanţă.

2. Păstoritul transhumant a fost posibil în primul rând datorită configuraţiei reliefului, aşezat în trepte, cu munţi nu foarte înalţi, cu multe locuri propice păşunatului, cu numeroase drumuri, trecători şi pasuri, cu depresiuni, „ţări", şi dealuri, unde se putea practica agricultura de sprijin (legume, fructe, cereale, nutreţ), şi, în sfârşit, cu câmpii şi lunci generoase, toate acestea asigurând şi varietatea climatică necesară. Un alt factor favorizant a fost cel istoric, tipul societăţii arhaice şi al feudalismului românesc timpuriu, un feudalism de

BDD-V4236 © 2017 Editura Univers Enciclopedic Gold
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:01:26 UTC)

obşte, în exprimarea prof. M. Petrişor, permanenta legătură între provinciile româneşti, dar şi dependenţa o lungă perioadă de timp de Imperiul otoman, mare consumator de carne de oaie. Carnea şi produsele lactate constituiau o parte importantă a tributului plătit Porţii. În sudul Olteniei şi al Munteniei se mai păstrează amintirea vechiului „drum al untului", care ducea la Giurgiu şi, mai departe, peste Dunăre, la Rusciuk şi Istanbul.

Este bine cunoscută importanţa păstoritului la aromâni, în toate formele sale: nomad, seminomad şi local, fapt care a favorizat perceperea românilor, cum aminteam deja, ca o categorie profesională, alături de cea de „cărăvănari" ai Balcanilor. La nord de Dunăre, de-a lungul Carpaţilor, s-au dezvoltat, ca şi la sud de fluviu, numeroase centre pastorale, două din cele mai importante fiind Ţara Bârsei (mai ales cele şapte sate româneşti, cunoscute în prezent ca Săcele), cu extensie spre Subcarpaţii Munteniei (Rucăr, Câmpulung Muscel) şi cei de curbură, iar apoi, mai departe spre sudul Moldovei, Basarabia, Câmpia Română şi Dobrogea, şi Mărginimea Sibiului (unde se remarcă localităţile Jina, Orlat, Poiana Sibiului), cu spaţiu de văratic mai generos şi cu deschidere mai ales spre Câmpia Transilvaniei, Câmpia Tisei, Câmpia Banatului, Subcarpaţii Olteniei şi Lunca Dunării. Drumurile transhumanţei au fost cartografiate în perioada interbelică de Th. Capidan, iar hărţile atlaselor dialectale le confirmă şi le detaliază întrucâtva.

Numele sub care au fost percepuţi crescătorii de oi din cele două zone sunt diferite: *mocani* sau *bârsani*, pentru cei dintâi, şi *ţuţuieni*, *mărgineni* sau *ungureni*, pentru ceilalţi. Nu trebuie uitat însă că sub numele de *ungureni* au fost desemnaţi în regiunile extracarpatice transilvănenii, în general, şi, în special, cei stabiliţi aici. Nu pare credibil că mocanii şi ţuţuienii şi-au împărţit, prin acorduri formale, „sferele de influenţă" ale iernaticului, pentru că pentru văratic nu se punea problema, iar, în numeroase cazuri, hărţile lingvistice indică o unitate terminologică remarcabilă a celor două centre, firească, de altminteri. Totuşi, de multe ori, natura spaţiului învecinat, căile de comunicaţie, relaţiile cu autorităţile au determinat o împărţire a arealului şi, în consecinţă, o diferenţiere lingvistică (v., de exemplu, h. 255 **Noatenă** din ALRM II s.n., vol. I: *noatenă* ocupă jumătatea de vest, mai intens romanizată, iar *cârlană*, susceptibil din substrat, acoperă partea estică a dacoromânei).

Centrul din Ţara Bârsei pare mai puternic în ceea ce priveşte practicarea transhumanţei, şi este, probabil, mai vechi, gândindu-ne şi la posibila origine autohtonă a radicalului *bâr-*, devenit interjecţie de mânare-chemare a oilor, dar putând fi iniţial corespondentul traco-dac al latinescului *ovis* (Petrişor 1978: 19). În plus, aromânii îi denumesc pe dacoromâni şi cu termenul *mucan*, ceea ce arată că cele două ramuri ale românităţii aveau contacte şi prin intermediul păstorilor (v. Saramandu 2003). Din contră, centrul din Mărginime, posibil mai nou, avea condiţii locale mai propice atât pentru văratic, cât şi pentru tomnatic şi iernatic, ceea ce reducea oarecum amploarea transhumanţei. Totuşi, numele de *ţuţuian* este atestat în Dobrogea, tot aşa cum sarica este numită

BDD-V4236 © 2017 Editura Univers Enciclopedic Gold
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:01:26 UTC)

lângă Dunăre, în pct. 978 (Rastu, Dolj) şi 998 (Izlaz, Teleorman) ale NALR Olt., *cojoc bârsănesc*, respectiv *cojoc mocănesc*. Trebuie spus că locuitorii celorlalte provincii româneşti, şi nu numai ei, nu aveau la dispoziţie prea multe elemente pentru a face deosebirea dintre un reprezentant al Mărginimii şi unul din Ţara Bârsei, existând, în general, la aceştia, similitudini de tipologie umană, port şi limbă.

3. Într-o serie de lucrări şi articole (Celac 2007; Petrişor 1978, 1991), au fost descrise unele particularităţi lingvistice purtate de-a lungul drumurilor transhumanţei de mocanii bârsani, precum: *preducea*, *crintă*, *bólnav*, palatalizarea labialelor, prezenţa lui *u* final, cu precizarea că ultimele două se pot datora şi ungurenilor din Mărginime. Din aceste studii reiese, în mare măsură, dispersia fenomenelor lingvistice datorate păstorilor transilvăneni mai ales în partea de est şi de sud-est a teritoriului dacoromân. Oarecum în continuarea acestei cercetări, ne propunem în rândurile de faţă să urmărim contribuţia păstorilor din Mărginime la răspândirea unor fapte de limbă, la purtarea acestora înspre şi dinspre locurile de iernatic, mai cu seamă în cele din preajma Dunării oltene şi din sud-vestul Munteniei, Oltul, Jiul, Olteţul fiind căi naturale care au favorizat coborârea turmelor la Dunăre, de-a lungul lor înşirându-se şi multe particularităţi transilvănene. Demersul este îngreunat de faptul că, în multe privinţe, graiurile din sudul Transilvaniei au aceleaşi trăsături cu graiurile munteneşti, făcând parte din marea arie a graiurilor sudice. Totuşi, ele cunosc şi fenomene caracteristice, precum: existenţa vocalelor *e* şi *o* deschise, palatalizarea dentalelor, a labialelor, existenţa lui *u* final, mai mult ca perfectul perifrastic ş.a. (v. *Tratat*, Petrişor, curs). Anumiţi termeni păstoreşti întâlniţi în Mărginime puteau să aparţină, la un moment dat, numai acestei zone, de unde s-au răspândit, iar alţii puteau fi generali sau răspândiţi încă din vechime.

Pe de altă parte, este cunoscut că unele localităţi din sudul Olteniei şi din sud-vestul Munteniei au fost colonizate de păstori transilvăneni (v. E. Gamillscheg, *Aluniş*)[1], iar prezenţa unor toponime, precum Borăscu – vârf şi lac în Munţii Godeanu, numele vechi al satului Boroşteni din comuna Peştişani, Gorj (Brâncuş 2007: 104) şi sat din sudul judeţului Gorj, comuna natală a autorului acestor rânduri – ori Murgaşi, derivat de la termenul pastoral *murgă*, pentru un sat din nord-estul judeţului Dolj şi pentru un vârf din Balcani, nu face decât să confirme că zona avută în vedere s-a aflat pe căile transhumanţei. În plus, legende locale amintesc de originea pătorească a unor localităţi din

[1] V. şi informaţiile referitoare la comuna Măceşul-de-Sus, situată lângă pct. ALR 872, Măceşul de Jos, oferite de G. I. Lahovari, în *Marele dicţionar geografic al Romîniei*, vol. IV, s.v. Astfel, localnicii sunt crescători de oi, iar biserica a fost ctitorită în 1825 de Neagoe Ciobanu şi de Năstase Chintescu. În apropiere se află o gârlă, o baltă şi o comună Nedeia. Nu departe, comuna Orlea poarta acelaşi nume cu un munte din Dâmboviţa şi înrudit cu al Orlatului din Mărginimea Sibiului.

BDD-V4236 © 2017 Editura Univers Enciclopedic Gold
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:01:26 UTC)

această arie, cum se întâmplă în satul Saiele (< *saia* ‘adăpost pentru vite’) din Teleorman (pct. 780 ALRR MD), unde un informator arată că „nişte ciobani ar fi făcut un adăpost pentru oi”.

4. Ne reţin atenţia, pentru zona Mărginimii, considerată *aria-bază*, în special localităţile Poiana Sibiului (pct. 130 ALR/407 ALRR. *Sinteză*) şi Aciliu (pct. 129 ALR/408 ALRR. *Sinteză*), sat al comunei Sălişte, ambele din judeţul Sibiu, dar ele nu pot fi privite izolat, ci în corelaţie cu alte puncte de anchetă vecine. În sudul Olteniei, *aria dunăreană*, interesante pentru cercetarea de faţă sunt, în primul rând, localităţile Măceşul de Jos (pct. 872 ALR/981 ALRR. *Sinteză*), din judeţul Dolj, Orlea (pct. 885 ALR/996 ALRR. *Sinteză*) şi Izbiceni (pct. 886 ALR/997 ALRR. *Sinteză*), ambele din judeţul Olt, dar se pot include, de asemenea, unele puncte din sudul judeţului Teleorman, ca Saiele ori Zimnicea (pct. 899 ALR/810 ALRR. *Sinteză*). Similitudini cu fenomenele întâlnite în aria dunăreană şi în aria-bază se întâlnesc, izolat sau formând microarii, în nord-estul judeţului Vâlcea, între cursurile mijlocii ale Mureşului şi Oltului, în sud-vestul Transilvaniei (Ţinutul Pădurenilor, Haţeg), ca şi în Banat (mai ales în sudul şi estul acestei provincii) şi în partea sudică a Crişanei. Nu trebuie uitate prelungirile sud-dunărene din Valea Timocului (v. Nestorescu, Petrişor).

Sud-vestul Olteniei reprezintă o arie aparte în ansamblul graiurilor sudice, în special datorită „originalităţii” palatalizării labialelor.

5. Fenomenele dialectale din aria dunăreană, care pot fi considerate ca fiind purtate de ungureni, nu sunt foarte numeroase. Legat de aceasta, trebuie să ţinem cont că de aproape un secol transhumanţa nu se mai practică înspre aceste zone decât în mică măsură şi că straturile lingvistice aparţinând unui aport de populaţie transilvăneană s-au estompat în timp, formele datorate acesteia, suprapuse, eventual, unor straturi lingvistice anterioare, fiind înlocuite, la rândul lor, de unele mai răspândite în zonele învecinate. Totuşi, pot fi interpretate ca purtate următoarele:

Străgheată/străgheaţă, cunoscut atât în Mărginime, cât şi în Ţara Bârsei, este răspândit pe axa N-E (zona nordică a Carpaţilor Orientali) – S-V (Câmpia Banatului, Dunăre). La fel, *ciopor/cioporel* şi alte derivate, care, însă, nu e dat în Ţara Bârsei. *A băga cioban* sau *pieptenuşi* (de pieptenat lâna) se cunosc într-o arie mai restrânsă, care începe din Haţeg, incluzând pct. 872.

Foarte importantă este concordanţa denumirii unui anumit tip de crestătură în urechea oii: *ţanc*, pentru *cociorvă*, se găseşte doar în pct. 872, iar *ţăncuş*, doar în 130. Termenul, polisemantic, are mai ales semnificaţia de ‘băţ cu care se măsoară laptele...’.

Postrungă, general oltenesc pentru *strungăreaţă*, dar întâlnit şi pe malul muntenesc al Oltului şi în sudul Banatului, e purtat în sens invers, el apărând, la nord de Carpaţi, doar în pct. NALR 407, 408 (*păstrungă*), 425 (*postrungă*), într-o arie în care predomină *strungă*.

Crintă, de origine bulgărească şi cunoscut în Mărginime, pare să fie purtat de mocani pe o axă orientată din estul Transilvaniei şi Carpaţii Orientali spre

BDD-V4236 © 2017 Editura Univers Enciclopedic Gold
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:01:26 UTC)

Bărăgan şi Dobrogea, aşadar el nu apare în sudul Olteniei şi al Munteniei, nefiind purtat de ungureni. În aceeaşi situaţie se află *preducea*, tot termen bulgăresc, a cărui răspândire începe din Ţara Bârsei şi ajunge în Dobrogea.

6. În concluzie, se pot face următoarele constatări:

Rolul major al transilvănenilor în asigurarea unităţii limbii române în ansamblu şi al dacoromânei, în special, este evident, iar transhumanţa se înscrie între factorii majori.

Locurile de văratic şi de iernatic au reprezentat zone de întâlnire şi de schimb lingvistic şi cultural.

Putem identifica o axă N-E – S-V, din Ţara Dornelor până la Dunăre, de pendulare a păstorilor din Mărginime.

Unii termeni păstoreşti pot să se datoreze, în arii marginale ori izolate, fenomenului de conservatorism, dacă sunt vechi. Alţii au existat odinioară şi în zonele avute în vedere, dar s-au pierdut sau au fost înlocuiţi.

Se observă, încă o dată cum dialectologia, geografia lingvistică acordă un sprijin extrem de important pentru clarificarea şi confirmarea unor particularităţi ale istoriei şi civilizaţiei unui popor.

De asemenea, este evidentă imposibilitatea de a discuta faptele dialectale, în absenţa abordării inter- şi transdisciplinare: geografico-istorico-sociologico-psihologico-etnologică.

BIBLIOGRAFIE

Brâncuş, Gr., 1955, „Cercetări asupra unui grai de tranziţie”, *Revista Universităţii C. I. Parhon*, Seria ştiinţelor sociale, nr. 2–3, p. 197–206.

Brâncuş, Grigore, 1983, *Vocabularul autohton al limbii române*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică.

Brâncuş, Grigore, 2007, *Studii de istorie a limbii române*, Bucureşti, Editura Academiei Române.

Celac, Alina, 2007, *Terminologia păstoritului în graiurile dacoromâne sudice*, Fundaţia Naţională pentru Ştiinţă şi Artă, Bucureşti.

Constantinescu-Mirceşti, C., 1976, *Păstoritul transhumant şi implicaţiile lui în Transilvania şi Ţara Românească în secolele XVIII–XIX*, Bucureşti, Editura Academiei Române.

Densusianu, Ov., 1968, *Păstoritul la popoarele romanice*, în *Opere*, vol. I, Bucureşti, p. 185–213.

Dragomir, N., 1926, „Din trecutul oierilor Mărgineni din Sălişte şi din comunele din jur”, în *Lucrările Institutului de Geografie al Universităţii din Cluj*, p. 195–249.

Iancu, Victor, 1975, *Palatalizarea dentalelor în limba română*, Timişoara, Editura Facla.

Ioniţă, I., 1989, „Etimologia cuvântului *mocan* şi implicaţiile lui etimologice”, *Studii şi cercetări lingvistice*, XL, nr. 5, p. 477–487.

BDD-V4236 © 2017 Editura Univers Enciclopedic Gold
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:01:26 UTC)

Lahovari, George Ioan, 2011, *Marele dicţionar geografic al Romîniei*, vol. IV, Bucureşti, Socec, 1901, ediţie anastatică, Iaşi, Tipo Moldova.
Meteş, Ştefan, 1977, *Emigrări româneşti din Transilvania în sec. XIII-XX (Cercetări de demografie istorică)*, Ediţia a II-a, revăzută şi adăugită, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică.
Petrişor, Marin, 1962, „Graiuri mixte şi graiuri de tranziţie. Cu privire la un grai mixt din nord-nord-vestul Olteniei”, *Limba română*, XI, nr.1, p. 87–94.
Petrişor, Marin, 1978, „Pastoral Terminology in Romanian”, *Analele Universităţii din Craiova. Ştiinţe Filologice*, anul VI, p. 19–28.
Petrişor, Marin, 1991, „Transhumanţa păstorilor ardeleni oglindită în hărţile graiurilor”, *Analele Ştiinţifice ale Universităţii „Ovidius”. Secţiunea Filologie*, II, Constanţa, p. 122–134.
Petrişor, Marin, 1994, *Graiuri dacoromâne în contact*, Constanţa, Tipografia Universităţii „Ovidius”.
Popescu-Sireteanu, I., 1980, *Contribuţii la cercetarea terminologiei păstoreşti în limba română*, Iaşi, Editura Universităţii „Al. I. Cuza”.
Rusu, Grigore, 1983, *Structura fonologică a graiurilor dacoromâne*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică.
Sala, Marius, 1957, „Din terminologia pastorală românească: rom. *vătui*, *cârlan*, *noaten*”, *Studii şi cercetări lingvistice*, VIII, nr. 1, p. 77–83.
Saramandu, Nicolae, 2003, „Arom., megl. *mucán* ‘dacoromân’. Câteva aspecte etnolingvistice”, *Studii aromâne şi meglenoromâne*, p. 37–42.
Şandru, D., 1946, *Mocanii în Dobrogea*, Bucureşti, Imprimeria Naţională.
Şandru, D., F. Brânzeu, 1931–1932, „Printre ciobanii din Jina”, în *Grai şi suflet*, V, p. 300–350.
Şandru, D., F. Brânzeu, 1933–1934, „Printre ciobanii din Jina”, în *Grai şi suflet*, VI, p. 193–247.
Teaha, T., 2005, *Cuvinte latineşti moştenite în graiurile româneşti actuale*, Bucureşti, Editura Academiei Române.
Vuia, R., 1964, *Tipuri de păstorit la români*, Bucureşti, Editura Academiei Române.

SIGLE

ALRR. *Sinteză*, I: *Atlasul lingvistic român pe regiuni. Sinteză*, coordonator: Nicolae Saramandu, colectiv de elaborare: Dana-Mihaela Zamfir, Marilena Tiugan, Verginica Barbu Mititelu, Carmen Radu, Irina Floarea, Mihaela-Mariana Morcov, vol. I, Bucureşti, Editura Academiei Române, 2005.
ALRR MD I: *Atlasul lingvistic român pe regiuni. Muntenia şi Dobrogea*, de Teofil Teaha, Mihai Conţiu, Ion Ionică, Paul Lăzărescu, Bogdan Marinescu, Valeriu Rusu, Nicolae Saramandu, Magdalena Vulpe, vol. I, Bucureşti, Editura Academiei Române, 1996.

BDD-V4236 © 2017 Editura Univers Enciclopedic Gold
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:01:26 UTC)

ALRR MD V: *Atlasul lingvistic român pe regiuni. Muntenia şi Dobrogea*, de Teofil Teaha (coordonator), Bogdan Marinescu, Nicolae Saramandu, vol. V, Bucureşti, Editura Academiei Române, 2007.

ALRR.–Trans., I: *Atlasul lingvistic român pe regiuni. Transilvania*, de Grigore Rusu, Viorel Bidian, Dumitru Loşonţi, vol. I, Bucureşti, Editura Academiei Române, 1992.

DGS: Maria Marin (coord.), Ion Ionică, Anca Marinescu, Iulia Mărgărit, Teofil Teaha, *Dicţionarul graiurilor dacoromâne sudice*, vol. I–III, Bucureşti, Editura Academiei Române, 2009–2011.

Tratat: Valeriu Rusu (coord.), *Tratat de dialectologie românească*, Craiova, Editura „Scrisul românesc", 1984.

Cosmin CĂPRIOARĂ
Universitatea „Ovidius" din Constanţa

BDD-V4236 © 2017 Editura Univers Enciclopedic Gold
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-14 00:01:26 UTC)